

La ràbia silenciada

El mateix dia que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha absolt el futbolista Dani Alves del delictes d'agressió sexual pel qual va ser condemnat a presó s'estrena *La furia*, pel·lícula que retrata el procés emocional que viu/pateix una dona després que l'hagin violada en un lavabo, en aquest cas no en un reservat d'una discoteca sinó al pis d'una amiga on s'hi celebrava una festa de Cap d'Any. Es tracta del debut en el camp del llargmetratge de Gemma Blasco que, amb la complicitat i el talent de l'actriu Àngela Cervantes, proposa una mirada crua i sense concessions a les víctimes de les agressions sexuals que, sigui pel trauma que pateixen o per la pressió social (això sense dir, també per la impunitat que reben els agressors, vist com va la justícia), decideixen suportar la ràbia amb silenci. Un dolor que se suporta en la soledat, que les trenca per dins i les trasllada a un procés emocional sumament complex, que pot anar de la culpa al dolor, del fàstic a la vergonya, de la ràbia a la fúria.

Una complexitat que la directora projecta d'una forma irregular, a vegades suggeridora i d'altres massa forçada, a través del mite de la tragèdia clàssica (amb el personatge de Medea) i la caça i escorxament animal (el senglar). Aquest casament argumental forçat, no del tot ben integrat, dona peu a escenes interessants d'un relat que s'apuntala per una sòlida interpretació de l'actriu catalana, que ha estat recentment premiada al Festival de Màlaga per aquest paper tan difícil i ple de matisos.

La furia és una pel·lícula volgudament incòmoda. La directora pretén que faci mal, perquè la seva veritat és innegable. Potser no caldria fer-ho d'una forma tan evident com és mostrar sang i més sang contínuament (la de la regla, l'acte sexual no consentit, la violència juvenil, la de l'animal escorxat, o la que apareix a l'obra), perquè hi ha escenes més colpidores que no mostren res, ho insinuen. A diferència d'obres discutibles que plasmen la violència d'una violació com a forma de denúncia, però es decanten més al *torture porn* (pensem amb l'explícita *Irreversible* de Gaspar Noé), Blasco l'encerta de ple fonent a negre l'acte menyspreable amb aquest recurs cinematogràfic tan genuí i potent que és el fora de camp. És, a més, justificat perquè l'atacant la duu al bany i la viola a les fosques, un fet que també aporta un punt de suspens a la trama i que ho lliga amb l'altre

LA FURIA

Espanya, 2024

Direcció: Gemma Blasco

Guió: Gemma Blasco, Eva Pauné

Intèrprets: Àngela Cervantes, Àlex Monner, Eli Iranzo, Carla Linares

Gènere: drama

Durada: 107 min

Idioma: CATALÀ i castellà

Data d'estrena: 28/03/2025

personatge destacat, el del germà obsessiionat en saber i venjar-se de l'autor del crim (Àlex Monner). Un noi que es mou en un punt entremig entre l'egoisme i el paternalisme, entès perquè a la llar familiar no hi ha la figura del pare.

La pel·lícula avança i guanya amb intensitat, malgrat el final es torna novament confús. Però ens quedem, com dèiem, amb moments intensos i fins i tot brillants, com quan la protagonista ensuma (literal) qui pot haver estat l'atacant; quan mare i filla ballen i canten al so de la lletra «Te deseo lo mejor y que seas muy feliz» o també la confessió d'ella al seu germà, explicant el succés amb silencis i poques paraules.

L'ús del vehicle teatral per esbudellar el trauma femení es queda a mig camí. Perquè, per una banda, Medea, considerat un dels primers textos feministes, personifica la dona autònoma i orgullosa de si mateixa, però al mateix temps no deixa de ser una mare que plora i es lamenta del seu destí. Si més no, també ha servit perquè Cervantes, després de rodar aquesta pel·lícula, pugés als escenaris per demostrar la seva vàlua artística interpretant un altre paper d'una noia violada, a partir del famós cas de La Manada ocorregut durant les festes de Pamplona. *Jauría* tracta sobre un judici que bé pensàvem que ho havia canviat tot. Avui, malauradament, ja no ho tenim tan clar.

Jordi Camps i Linnell

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona